

Er was eens een
PRINS

RACHEL HAUCK

ROMAN

Roman

Vertaald door Daniëlle van Westen

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2015

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Once Upon a Prince* bij Zonder-
van, een imprint van HarperCollins Christian Publishing, Inc., USA.

© Rachel Hayes Hauck, 2013

Vertaling Daniëlle van Westen

Ontwerp omslag Mark Hesseling

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2431 9

ISBN e-book 978 90 297 2432 6

NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electro-
nic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior
written permission of the publisher.

Had ze hem wel goed verstaan? Zijn woorden werden vast vervormd door de windvlagen die vanaf de Atlantische Oceaan over het strand waaiden.

‘Ik kan niet met je trouwen.’

Susanna bleef staan, haar slippers bungelden aan haar vingers. Ze begreep het vast verkeerd. De eb trok de golven terug naar de zee en spoelde het zand onder haar voeten vandaan.

Adam liep verder. Hij realiseerde zich niet dat ze was blijven staan.
‘Hé, wacht...’

In de verte braken gouden lichtstralen door de donkere, blauwzwarte regenwolken. De grauwe middag klaarde wat op.

‘Adam, wat zei je?’ Haar voeten pletsten in het natte zand, waar zijn voetstappen al vervaagden.

‘Dit is niet gemakkelijk, Suzy,’ zei hij, terwijl hij doorliep. De wind trok aan zijn kleren.

‘Wat is niet gemakkelijk?’ Hij had in Afghanistan gevochten en nu liepen ze langs het strand van het eiland St. Simons. Wat was er moeilijk aan een strandwandeling?

Ze zag hoe de regenwolken uit elkaar werden gedreven. Haar haren waaiden in haar gezicht. Dit was niet de eerste keer dat er een storm woedde in Adam Peters nadat hij gesloten en nors was teruggekomen uit Afghanistan. Ze zouden zich er wel doorheen slaan. Opnieuw.

Susanna hield haar hoofd schuin om zijn afgewende blik te van- gen. ‘Kom op, wat zit je dwars? Dat je weer thuis bent? Dat je je mannen hebt achtergelaten? Je bent in zes jaar tijd vier keer uitge- zonden, Adam. Je mag ook weleens iets voor jezelf doen.’ Ze trok aan zijn arm en probeerde hem voorzichtig zover te krijgen meer te vertellen. ‘Je bent een geweldige marinier. Of je nu thuis bent of aan de frontlinie.’

‘Suzy?’ Ze schrok van zijn toon en zijn houding. ‘Dit is niet ge- makkelijk.’ Hij wees naar haar en toen naar zichzelf. Een stukje van zijn rood met blauwe *semper fi*-tatoeage kwam onder de mouw van zijn witte T-shirt vandaan.

‘Dit?’ Ze keek om zich heen. ‘Langs het strand wandelen?’

Hij trok een gezicht. ‘Nee, Suzy. Waarom zou ik het niet leuk vinden om langs het strand te wandelen?’

‘Dat weet ik niet. Jij begint erover.’ Ze begon haar geduld te ver- liezen en dat was een teken dat dit vast zou uitlopen op een ruzie. ‘Het spijt me dat ik jouw gedachten niet kan lezen... Wat zit je dwars? Is er iets gebeurd tijdens je uitzending? Voordat je naar huis kwam?’ Ze gaf voorzichtig een aantal voorzetjes, in de hoop dat hij ze zou inkoppen. Ze bracht gevoelens naar voren die hij zelf mis- schien moeilijk onder woorden kon brengen.

Ze waren al twaalf jaar samen – twaalf jaar van vriendschap en een ontlukende relatie. Twaalf jaar van ritjes naar Quantico, waar hij zijn opleiding tot officier had gevolgd. Van weekendjes in Atlanta, waar zij haar carrière als tuinarchitect was begonnen. Van vier uit- zendingen naar het Midden-Oosten. Van vier keer thuiskomen.

Susanna had twaalf jaar aan brieven, e-mails, telefoongesprekken. Twaalf jaar aan wandelingen langs het strand, van lachen op de ve- randa van de Rib Shack, terwijl ze spareribs aten onder de slingers met lampjes.

Van hoogte- en dieptepunten, teleurstellingen, uitstellen, ruzies en verontschuldigungen.

In haar hart samengesmolten tot herinneringen, allemaal deel van

het grotere geheel. De belofte van meer. Van toewijding, een huwelijk. Samen oud worden in een cottage op St. Simons.

Adam was nu drie dagen thuis en sinds hij was aangekomen, had hij vooral geslapen. Dus toen hij haar vanmiddag op kantoor belde om te vragen of ze hem op het strand wilde ontmoeten, achter de Rib Shack, was ze meteen gekomen. Ze had niet eens tegen haar baas gezegd dat ze wegging.

Een telefoontje om naar het strand te komen? Dat vond ze romantisch genoeg. Genoeg om de hoop te krijgen op een liefdesverklaring, een huwelijksaanzoek en een verlovingsring.

Goed, ze had er altijd van gedroomd om zich te verloven onder de Eik van de Liefde, maar ze zou niet zeuren. Als Adam haar een huwelijksaanzoek zou doen, zou ze *ja* zeggen. Waar en wanneer dan ook.

Maar dit leek niet er niet op. Hij keek haar amper aan. Ze zag zijn gespannen houding en voelde zijn vreemde, dreigende stemming.

‘Adam, praat met me. Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb al gezegd dat dit niet gemakkelijk is.’ Adam tuurde naar een meeuw die in de lucht rondcirkelende. ‘Ik weet het niet, Susanna...’

‘Wat weet je niet?’

‘Het ziet ernaar uit dat het toch niet gaat regenen.’ Hij wees naar de zon die door de donkere wolken was gebroken en wandelde weer verder.

‘Adam, stop...’ Zijn houding maakte al haar sluimerende onzekerheden in haar wakker. De onzekerheden die zich in haar hadden genesteld toen ze zich als jong meisje in haar kamer verschool, terwijl haar ouders ruziemaakten, serviesgoed tegen de keukenmuur kapotsmeten en scheldwoorden riepen die Susanna niet durfde te herhalen. ‘Loop niet steeds weg.’

Ze probeerde zijn arm weer vast te pakken. Het drong tot haar door dat de wind zijn woorden helemaal niet had vervormd. *Zij* was wat hem dwarszat, *hun relatie*. Niet Afghanistan. ‘Zei je dat je niet met me kan trouwen?’

‘Ik heb voorbereid wat ik wil zeggen.’ Hij keek haar met toegeknepen ogen aan, waardoor de warmbruine kleur van zijn ogen niet te zien was. ‘Je bent bijzonder. Dat weet je toch wel, hè?’

‘Misschien.’ Die opmerking versterkte haar argwaan. Waar wilde hij heen? Hij was moeilijk te peilen als hij zich afsloot.

Adam ging op het zand zitten en sloeg zijn armen om zijn opgetrokken knieën. ‘Ik heb de oceaan gemist. Samen met een paar vrienden maakte ik een keer iets wat op een surfplank leek. Toen reden we naar de woestijn om van de zandduinen naar beneden te surfen.’ Hij schudde zijn hoofd en tekende met zijn hand een dalende lijn in de lucht. Hij floot erbij en deed op het laagste punt een explosie na. ‘We crashten. Er zat overal zand... op de meest onmogelijke plekken.’

‘Klinkt leuk.’ Met haar voorzichtige reactie gaf ze hem ruimte om te praten, om zijn innerlijke strijd te verwoorden. Susanna koos een plekje naast hem uit, ging zitten en zette haar hielen in het zand. De stevige bries blies haar haren in haar ogen. ‘Je zei dat je me bijzonder vindt?’ Ze gaf met haar schouder een zetje tegen zijn arm.

Sinds zijn terugkomst had hij nog niet gezegd dat hij van haar hield. Na twaalf jaar was hun liefde iets minder vurig geworden, maar als hij haar bijzonder vond...

‘Ik ken geen andere man die een meisje twaalf jaar op zich heeft laten wachten. Ik heb je laten wachten tijdens mijn studie, mijn training om marinier te worden en tijdens de uitzendingen. Vier in zes jaar.’ Adam strekte zich naar haar uit en haalde zijn hand door haar wapperende haar.

‘Ik heb ook niet stilgezeten, Adam. Ik heb mijn opleiding afgerond, ik heb voor een groot architectenbureau in Atlanta gewerkt, ben begonnen als tuinarchitect, en –’

‘En nu werk je voor Gage Stone.’

‘O, kom op.’ Ze keek hem aan. ‘Je zit er toch niet mee dat ik voor Gage werk?’ Susanna en Adam hadden met Gage op de middelbare school gezeten. Ze waren goede vrienden, tot ze door tijd en afstand uit

elkaar groeiden. ‘Ik kwam terug naar huis om voor Richard Thornton te werken, de meest veelbelovende tuinarchitect in het zuiden. Het was niet mijn idee dat hij een maand later zou overlijden.’

Ze zou nooit naar het eiland zijn teruggekomen als Richard Thornton haar geen baan had aangeboden. Een architect die voor hem had gewerkt, zou zeker naam maken.

‘Zijn overlijden kwam erg onverwacht.’

‘Ja.’ Een aneurysma. Op zestigjarige leeftijd. Hij overleed aan zijn tekentafel. In haar verdriet sloot zijn vrouw het kantoor en verkocht alles. En Susanna kreeg haar eerste en laatste loon uitbetaald. ‘Waarom ging je niet terug naar Atlanta?’

Ze tuurde naar hem. ‘Luister je wel naar wat ik zeg als ik je iets vertel, Adam? We hebben het hierover gehad.’

‘Ja, ja, dat is ook zo. Je vond het fijn om thuis te zijn, toch?’

Ze pakte een handje zand en liet het door haar vingers glijden. ‘Zodra ik hier aankwam, voelde het alsof ik hier moest zijn.’

Op de dag van Richards begrafenis zette mam Susanna op het rooster van de Rib Shack. Ze zei dat het een familiebedrijf was en dat Susanna niet moest aarzelen om de plek in te nemen die haar toekwam. Dat was mams manier om haar een baan te geven, zonder dat Susanna erom hoefde vragen.

Toen ze ging studeren had Susanna er geen geheim van gemaakt dat ze dat deed zodat ze niet in de bediening zou hoeven werken en geen vloeren zou hoeven boenen. Nu was ze echter blij dat ze werk had, terwijl ze kon nadenken over wat ze hierna zou gaan doen. Maar een maand na het overlijden van Richard kwam Gage terug naar het eiland, en hing een uithangbord met de tekst ‘Tuinarchitect’ op.

‘Hoe gaat het met Gage, Suzy?’

‘Hij heeft het zwaar. Hij jaagt elke mogelijke opdracht na, maar door de slechte economie houdt iedereen zijn hand op de knip. Ik betaal mijn rekeningen van het geld dat ik bij de Rib Shack verdien.’

Adam lachte. ‘Je moeder vindt het vast geweldig dat je weer bij de Shack werkt.’

‘Ze weet dat het tijdelijk is.’ Met de nadruk op *tijdelijk*. De deur naar een gesprek over hun toekomst stond wagenwijd open. Er was op dit eiland niets wat haar bond. Ze had hier gewacht op Adams terugkeer en zijn aanzoek.

‘Suzy.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Ik heb een opdracht met een nieuwe eenheid in Washington, D.C. aangenomen.’

‘Washington? Oké...’ Washington zag ze wel zitten. ‘Ik ken iemand in Virginia. Een van de architecten met wie ik stage liep, werkt daar voor een bureau.’ Ze haalde haar telefoon uit de zak van haar korte broek. ‘Ik noteer even dat ik haar morgen moet bellen.’

Hij legde zijn handen over die van haar. ‘Ik kan je niet geven wat je wilt.’

‘Ik begrijp niet wat je bedoelt.’ Haar blik vertroebelde. ‘W-wat denk jij dat ik wil?’

‘Trouwen.’

‘Niet zomaar *trouwen*, Adam. Ik wil met *jou* trouwen.’ Ze knipperde haar tranen weg en keek hem aan. Het was het plan om te trouwen. Al sinds het tweede jaar van hun studie.

Hij zuchtte en schoof ongemakkelijk heen en weer in het zand. Een angstig gevoel be kroop Susanna. ‘Je vroeg me net wat er in Afghanistan is gebeurd.’ Hij reikte naar zijn schoen, schoof die van zijn voet en goot het zand eruit. ‘Ik heb iemand ontmoet.’ Zijn stem haperde, zijn moed verminderde. ‘Eigenlijk hebben we elkaar al bij de mariniersopleiding ontmoet.’

‘J-je hebt iemand ontmoet?’ Zeven jaar geleden?

‘Ze had toen verkering met iemand anders en ik had jou, maar we konden goed met elkaar opschieten. Tijdens de laatste uitzending zaten we in dezelfde eenheid.’ Heel even zag hij er echt uit als marinier. Rechte schouders, alerte blik, zelfverzekerd. Maar het volgende ogenblik was hij weer helemaal de jongen die het verschrikkelijk vond dat hij het uitmaakte met zijn vriendin.

‘Er is... je hebt... iemand anders?’ vroeg Susanna zachtjes. Zijn

bekentenis drong langzaam tot haar door, als door een mistvlaag. Was dit een droom?

Een windvlaag die de geur van regen met zich meedroeg, koelde haar vuurrode wangen en brandende ogen.

‘Ze heet Sheree. We —’

‘En je hebt me niets verteld?’ Ze wroette met haar tenen in het ruwe zand. ‘Adam, relaties die tijdens uitzendingen ontstaan, houden bijna nooit stand. Dat heb je zelf gezegd. Jij en ik... wij houden stand.’ Ze onderdrukte de wanhoop in haar stem. ‘Je zei net nog dat je niemand anders kent die een meisje heeft dat al twaalf jaar op hem wacht.’

‘Dat weet ik en dat is ook zo, maar kom op, Suzy, heb je dat nooit lang gevonden? Om verkering te hebben *en* op me te wachten? Ook al was ik een marinier die werd uitgezonden?’

‘Ja, maar we hadden een plan.’ Susanna hield van plannen. Plannen maakten het leven gemakkelijker, eenvoudiger. Ze zorgden ervoor dat dingen goed gingen. Zelfs een *stom* plan, zoals wachten tot Adam niet meer uitgezonden hoefde te worden voordat ze zouden trouwen, was nog steeds een plan.

Maar hij wilde kapitein worden, dus hij bleef zich aanmelden voor missies. Het plan draaide om Adams plichtsbesef en carrière. Maar dat vond Susanna niet erg. Echt niet. Ze hield van hem en liefde was geduldig. Toch?

‘Het plan. Het eeuwigdurende plan,’ zei hij zuchtend. ‘Suzy, is het nooit bij je opgekomen dat het plan zou moeten worden aangepast... omdat *wij* veranderd zijn? Heb je je nooit afgevraagd of we alleen maar uit gewoonte bij elkaar bleven? Dat we het *idee* van ons samen eigenlijk leuker vonden dan dat we in werkelijkheid waren?’

‘Het *idee* van ons samen?’ Waar kwam dit nou vandaan? ‘Ja, ik vind het *idee* van ons samen leuk. Maar ik zou kunnen redeneren dat als ik *het idee* van ons samen leuk vind, ik *ons samen* leuk vind.’

‘Je bent verliefd op het plan, Susanna. Niet op mij.’ Zijn woorden waren als zilveren kogels die recht op haar hart werden afgevuurd.

‘Verliefd op het plan? Zeg niet zulke rare dingen.’ Ze sprong overeind en veegde het zand van haar korte broek. ‘Als je het uit wilt maken, schuif het dan niet af op het plan. Welk meisje wacht twaalf jaar’ – o, die jaren voelden plotseling als een eeuwigheid – ‘omdat ze verliefd is op een *plan*? Ze zou gek zijn.’

Maar wat stelde een plan voor als je je er niet aan hield? Hé, dat was *wel* waarom ze op Adam had gewacht. Op die manier had ze haar kindertijd overleefd. Zich door haar studie geworsteld.

Door zich aan het plan vast te houden.

Ze liep verder over het strand, richting de zonnige plek die steeds groter werd. Adams woorden tuimelden over elkaar in haar hart.

Hield ze meer van het plan dan van hem?

Ze rook de geur van Adams huid – hij liep vlak achter haar. Zijn stem klonk zacht. ‘Ik begrijp het plan wel. Je wilde niet als je ouders zijn, vechten, scheiden...’

‘En hertrouwen.’ Glo en Gibson Truitt waren plaatselijke beroemdheden onder de kerkgangers. Eén keer per jaar getuigden ze in de kerk van hun ‘mislukte scheiding’.

Ze gingen nog steeds weleens tegen elkaar tekeer, maar ze hielden van elkaar. God had iets bijzonders teweeggebracht in haar ouders.

‘Maar niet voordat jij had geleerd om je altijd schrap te zetten voor wat er zou kunnen komen. Oorlog of vrede. Je vond het verschrikkelijk om ’s ochtends wakker te worden zonder dat je wist wat voor dag het zou worden, dus ging je plannen maken. Als kind al.’

‘Kun je me dat kwalijk nemen?’

‘Nee, maar wat ik probeer te zeggen...’ Hij sloeg zijn arm om haar heen. ‘Misschien hield je je daarom vast aan ons plan. Het gaf je een veilig gevoel.’

‘Heb je soms een korte cursus psychologie gevolgd in Afghanistan?’

Hij liet haar los en deed een stap naar achteren. ‘Weet je nog dat mijn vader me afgelopen oudejaarsavond even apart nam?’

‘Ja.’

‘Hij zei tegen me dat als ik met jou wilde trouwen, ik moest op-

schieten. Dat het niet goed was om jou nog langer te laten wachten.'

'Je vader is geweldig.'

'Dus onderweg naar Afghanistan heb ik een paar Europese steden aangedaan – Londen, Parijs – op zoek naar een unieke verlovingsring. Ik heb er wel honderd bekeken, voordat ik er eindelijk eentje vond in een klein zaakje buiten Parijs.'

'Wacht eens even... heb je een ring gekocht... voor mij?' Ze kwam aarzelend een stapje dichterbij.

'Ja,' zei hij, terwijl hij langzaam nadenkend knikte. 'Ik legde mijn creditcard op de toonbank, maar toen de man de naam van mijn *amour* vroeg, was ik het even kwijt. Ik kon er niet op komen.'

'Je kon niet op mijn naam komen?' Verdriet vulde haar hart.

'Ik had een black-out.' Hij tikte met zijn vingertoppen tegen zijn voorhoofd. 'Ik was afgeleid, ik was er in gedachten mee bezig dat ik binnenkort weer voet zou zetten op Afghaanse grond. Ik had het gevoel dat ik bezig was met een taak die ik van mijn lijstje wilde afstrepen, in plaats van een ring kopen voor mijn *amour*.'

'Is dat wat je wilt zeggen? Onderweg naar Afghanistan bezoek je een paar grote steden, het kopen van een ring voelt als een verplichting en je besluit dat ik niet de ware ben? Wil je zeggen dat het plan alle liefde uit je heeft gezogen?' Ze had het gevoel dat ze op een evenwichtsbalk stond, haar voeten voor elkaar geplaatst, zoekend naar steun, balancerend tussen hoop en vrees. Wat was er met haar verstandige Adam gebeurd? 'Was Sheree bij je?'

'Nee, Suzy. Kom op.' Hij zette zijn handen in zijn zij, maar durfde haar niet aan te kijken. 'Toen ik mijn creditcard tevoorschijn haalde, wist ik dat ik de juiste ring had gevonden, maar niet het juiste meisje.' Zijn blik bereikte haar gezicht. 'Sheree en ik zijn pas een paar maanden geleden weer met elkaar in contact gekomen.'

'Je hebt de juiste ring gevonden, maar niet het juiste meisje?' Ze sloeg haar armen over elkaar en drukte ze stevig tegen zich aan, rechtte haar rug en hief haar kin op. 'Hoe kun je de juiste ring vinden als je niet het juiste meisje hebt? Dat... dat slaat nergens op.'

‘Ik wist gewoon dat ik de ring had gevonden die ik ooit graag aan mijn verloofde zou willen geven, maar ik zag mezelf hem niet aan jou geven.’ Hij voelde zich alsof hij hard tegen de stroming in roeide.

‘Adam, het is zeven maanden geleden dat je naar Afghanistan ging. En je vertelt me dit nu pas? Terwijl we hebben gemaïld en met elkaar hebben gesproken?’

‘Ik twijfelde. Misschien waren het gewoon zenuwen of zo. Daarnaast wilde ik het niet op afstand uitmaken. Je betekent heel veel voor me. Een relatie van twaalf jaar heeft recht op meer dan een mailtje met “lieve Susanna” of een telefoongesprek als “o ja, nu ik je toch aan de lijn heb...”’

‘Twaalf jaar.’ Ze begon weer richting de Rib Shack te lopen. ‘Twaalf jaar heb ik op je gewacht en nu krijg ik te horen dat je wel de juiste ring hebt gevonden, maar niet het juiste meisje?’

‘Suzy, ik probeer eerlijk te zijn.’ Adam keek haar aan, terwijl hij achterstevoren voor haar uit jogde, met hoog opgetrokken knieën. Zijn conditie was uitstekend. ‘Als je er even over nadenkt, zul je ontdekken dat je hetzelfde voelt.’

‘Vertel me niet wat ik voel, Adam. Dat moet je gewoon niet doen.’ Ze probeerde hem te passeren, maar hij rende met haar mee. ‘Je probeert het voor jezelf goed te praten door mij mee te sleuren in jouw impulsieve beslissing.’

Niet het juiste meisje... Zijn woorden galmden na in haar oren en raakten haar tot in het diepst van haar wezen.

‘Je weet dat ik gelijk heb.’

Zijn woorden en zijn toon schalden door haar hart. O, hoe was het mogelijk? Ja, hij had gelijk, hij had gelijk. En ze vond het verschrikkelijk. ‘Ik weet niet wat ik nu tegen je moet zeggen.’ Susanna bleef richting de veranda van de Rib Shack lopen, die aan het strand lag. Hoe was het mogelijk dat ze het niet had gezien? Zat ze zo vast en was ze zo koppig?

‘Susanna, de laatste keer dat ik thuis was, zagen we elkaar maar zes keer. Je bent niet één keer naar Washington gekomen.’

‘Ik moest werken. Ik heb een baan.’ Ze vergrootte haar passen. ‘Jij hebt ook geen moeite gedaan om thuis te komen.’

‘Je werkte bij de Rib Shack.’ Hij gebaarde wild richting het restaurant. ‘Je had zo vaak vrij kunnen nemen als je wilde.’

Ze zuchtte en bleef staan. ‘Als je me de bons wilt geven, doe dat dan, maar probeer je schuldgevoelens niet op mij af te schuiven.’

‘Dat doe ik ook niet. Ik zeg alleen wat ik zie. Suzy, je weet dat ik gelijk heb. We zijn niet elkaars ware liefde. We zijn een uit de hand gelopen schoolliefde.’

‘Uit de hand gelopen? Waarom hadden we dan trouwplannen?’ Susanna wreef over haar voorhoofd en draaide zich om. Ze keek naar de Atlantische Oceaan. De golven rolden over het strand. Bij elke schuimgolf die op het strand sloeg, drong de realiteit dieper tot haar door. Hoe was het mogelijk dat het haar was ontgaan? De waarheid drong door tot haar hart en haar gedachten.

‘We vonden het allebei gemakkelijk. Onze relatie was goed. Veilig. We geven om elkaar, Suzy. We geven veel om elkaar.’

Ze keek hem met samengeknepen ogen aan. ‘Ik ben negenentwintig, Adam. Ik wil trouwen. Jij bent de enige man met wie ik iets heb gehad, nadat ik in het eerste jaar op het schoolfeest met Bobby Conway danste.’ Ze keek hem vragend aan. ‘En nu? Jij hoeft niet meer uitgezonden te worden, je bent klaar om je te settelen en een leven in de Verenigde Staten op te bouwen, en nu ben ik plotseling niet de ware?’

Ze herhaalde wat ze al had gehoord, om het te verwerken. Ze vocht omdat haar zelfrespect dat van haar eiste, maar ze voelde zich niet echt boos.

‘Wat wil je dan? Dat ik *toch* met je trouw?’ Hij keek haar ongelovig aan en klonk bijna bang.

‘Ja, Adam, ja, dat wil ik.’ Haar vastberadenheid belette haar om aan hem te laten zien wat er echt in haar omging. Na een relatie van twaalf jaar kon ze niet zomaar weglopen met een ‘Tuurlijk, goed joh, ik ben het helemaal met je eens. Fijn dat we dit hebben besproken. Het beste ermee.’

‘Dat meen je niet.’

‘We hebben elkaar de liefde verklaard. We hebben plannen gemaakt voor onze toekomst.’ Ze prikte met haar vinger in zijn borst. In de verte klonk gerommel van de donder. Ze wilde zich niet gewonnen geven. ‘We. Hadden. Een. Afspraak.’

Adam pakte haar hand vast. ‘Ik hou van Sheree. Toen ik weer met haar in contact kwam, wist ik dat jij en ik niet van elkaar houden zoals een man en vrouw van elkaar zouden moeten houden. Stel dat jij de ware ontmoet zou hebben, en ik zou thuiskomen en jou een aanzoek doen. Dan zou jij tegen mij zeggen dat de ring wel goed was, maar dat ik niet de juiste persoon was. Je zou weten dat je niet van me houdt zoals een vrouw moet houden van de man met wie ze gaat trouwen.’

‘Vertel me niet hoe ik me voel.’ Ze balde haar vuisten. Hij was gewend om leiding te geven aan zijn mannen en probeerde ook altijd haar gevoelens te bepalen. Ze hadden hier vaak ruzie over gehad.

‘Kijk me dan aan.’ Hij keek haar aan met zijn felle, doordringende blik. ‘Kijk me in mijn ogen. Vertel me dat je van me houdt zoals een vrouw zou moeten houden van de man met wie ze gaat trouwen.’

‘Ik weet niet wat je duidelijk probeert te maken. Liefde is liefde.’

‘Als ik aan Sheree denk, zou ik wel kunnen zingen.’

‘Ha, heeft ze je weleens gehoord?’

‘Ja, en ze heeft er geen problemen mee.’

Zuchtend sloeg Susanna haar armen over elkaar. Alle tegenargumenten die ze nog kon verzinnen, verstomden in haar hart. ‘Maar je zingt niet als je aan mij denkt.’

‘Nee. Het spijt me.’ Hij keek haar verontschuldigend aan.

‘Nou, mij ook.’ Ze begon de duinen naar de Rib Shack te beklimmen. Mam, haar kleine zusje Avery, iedereen wachtte binnen op het nieuws.

Verlovingsnieuws.

‘Suzy?’

Ze keek even over haar schouder naar Adam. ‘Het gaat wel.’ Ze

wachtte zijn reactie niet af en liep langs het overgroeide pad naar de veranda.

Ze schoof haar slippers aan haar voeten en ontweek de keuken en de hooggespannen verwachtingen door meteen naar de parkeerplaats te lopen.

Romantiek, sprookjes, ridders en knappe prinsen op witte paarden waren nooit echt iets voor haar geweest. Ze wilde alleen lang en gelukkig leven met haar sterke marinier. Wat was nu het plan voor de rest van haar leven?

Hij staat voor het ultieme dilemma:
zijn koninkrijk of zijn hart?

*S*usanna is nooit een meisje geweest dat droomde over hartstochtelijke romances, witte paarden en roze prinsessenjurken. Het enige wat ze wil, is trouwen met de man van wie ze al twaalf jaar houdt. Maar die droom komt niet uit. In plaats van het langverwachte aanbod krijgt ze de bons.

Het laatste wat prins Nathaniel verwacht tijdens zijn vakantie is de vrouw van zijn dromen te vinden. Als prins heeft hij veel verantwoordelijkheden en zijn familie heeft vanwege de gespannen politieke situatie een bruid voor hem gekozen. Maar als hij Susanna op een dag te hulp schiet, ziet hij alles door een andere, roze bril...

Na het zien van de bruiloft van prins William en Kate, ging Rachel Haucks verbeelding met haar aan de haal. Hoe zou het zijn om als doodgewoon meisje met een prins te trouwen? Het resultaat is deze roman, het eerste deel in een serie over koninklijke bruiloften. Voor iedereen die, net als Rachel Hauck, verslaafd is aan romantiek.

ISBN 978 90 297 2431 9

9 789029 724319